

De ware reiziger reist traag en zelfs dan staat hij nog regelmatig stil.

Sidonie Gabrielle Colette. (1873 – 1954)

Bladerend in het verleden landen we in Gouvy op 2-05-12 waar het een ganse dag “pijpenstelen” regende. Vandaag hebben we meer geluk. Het beloofde en zou een hete zomerse dag worden. Het grensstation laten we achter ons en het stevent zuidwaarts. Een keienweg daalt af naar de jonge Ourthe die een paar kilometer hogerop bij het dorpje Ourthe (hoe kan het anders?) het levenslicht ziet. De oostelijke Ourthe, in al haar onschuld is geboren. De spoorlijn van Gouvy naar Troisvierges zal vandaag als een rode draad door het landschap swingen. Het groene lover van een bosstrook is een welgekomen gast tegen de priemende zonnestrallen. We flirten met de Belgisch-Luxemburgse grens en de gietijzeren grenspaal 282 stuurt ons verder richting Wathermal, het laatste Belgisch dorp. Gelegen op een heuvel spiegelt het witgekalkte kerkje zich als een tweeling op de nabijgelegen rimpelloze vijver. Op het kerkhof een mosovergroeid middeleeuws zadelgraf. Door het donkergroene bos spartelen we het Groothertogdom binnen. Kapvlakten met rechtopstaande trossen purperrood-bloeiende wilgenroosjes in contrast met de goudgele bloemhoofdjes van het boerenwormkruid, één streling voor het oog. Kerk en kerkhof van Huldange verschijnen uit het niets terwijl een paar honderd meter hogerop “Burrigplatz” het hoogste punt van het land (558,35 m) boven alles uittorent. Volgende hindernis wordt de beklimming van de Galgenberg met in de diepte het slapende dorp Basbellain. We zakken af naar het riviertje de Woltz, de spoorweg en het natuurgebied Cornelysmillen, een moerasgebied waar de zwarte ooievaar zich thuis voelt. Vandaag geen ooievaar, wel een horde prooivogels (waaronder een koppel rode wouwen) die hoog cirkelend met wijde wieken de show stelen. De andere zijde van de vallei wordt schoorvoetend beklommen. Naaldbossen, velden, weiden, knorrende magen en een laatste steile helling voeren tot boven de ingang van de treintunnel. Het station van Troisvierges blakend in de middagzon. Van de 3 maagden geen spoor. Het vrij drukke stadje wordt haastig doorlopen op zoek naar de camping waar democratische Luxemburgse wandelprijzen de pan uitswingen... Een kanon ter herdenking van de bevrijding stuurt ons onmiddellijk de hoogte in. De goedkope Belgische bieren eisen wel hun tol maar de top, genaamd Houfeld, tovert een onvergetelijk schilderij van de stad en de Woltzvallei. We zoeken de bedding en de spoorweg terug op. De dichte begroeiing zorgt gelukkig voor beschutting tegen de felle zon alhoewel klimmen en dalen in ijtempo elkaar opvolgen. De abdij van Cinqfontaines is zeker een blikvanger maar met een duistere achtergrond. In 1941 werden door de Duitsers meerdere Joden naar de concentratiekampen doorgesluisd. De Schleedbiërg beklimmen we met veel lood in de benen maar boven genieten we van de talrijke meanders. Bosstroken volgen elkaar op, puffen en blazen, eventjes uithijgen en terug verder. (Wat is het leven zoet !!) Voor het monument SRA is weinig belangstelling. Op 21-3-45 werd een tweemotorig vliegtuig Typ Lockheed Hudson op weg van Engeland naar Dresden door Amerikanen als vijandelijk toestel aanzien en neergehaald. 2 gehavende motoren, een deel van de vleugels en cockpit, 1 graf en 6 naamstenen (waaronder 3 Belgen) blijven trieste getuigen... Het is een hele verademing bij het zien van het rode torentje van de Benedictijnerabdij St Maurice. Wat hebben we vandaag geleerd? Deze GR was de verste van huis, de langste, de zwaarste(?), voor sommigen de mooiste maar zeker de duurste. (Wie zal dat betalen ???) Gelukkig doet de “kroontjeswipper” op de terugweg zijn naam alle eer aan !!!!.